

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA

Director: Enric Hernández.

Directors adjunts: Juancho Dumall i Sebastián Serrano.

Subdirectors: Iosu de la Torre, Bernat Gasulla, José Antonio Sorolla i Joan Manuel Perdigó.

Director d'art: Ferran Grau. Delegat a Madrid: Manuel Vilaseró.

ÀREES. Tancament: Alfons Ribera. Opinió: Enric Sala i Albert Garrido. Internacional: Marta López. Política: Carles Cols. Economia: Joaquín Romero. Societat: Luis Mauri. Catalunya: Miguel Ángel Maestro. Gran Barcelona: Javier Belmonte. Esports: David Torras. Cult: Teresa Cendrós. Dominical: Pau Arenós. Edició gràfica: Xavier Jubierre i Ferran Sendra. Diagramació: Ricard Sans. Infografia: Ricard Gràcia. Documentació: Miren Casado. Edició en català: Ricard Fité. Edició digital: Pep Puig.

Secretari general de redacció: Xavier Martínez Chico. Directora de Comunicació: Montserrat Baldomà.

EditorialsL'opinió del diari s'expressa només als editorials.
Els articles exposen posicions personals.

Al·legat calent al Parlament

El mulant Pilar Manjón en la comissió d'investigació parlamentària de l'11-M, cinc bombers van deixar ahir muts els diputats de la comissió d'investigació del Parlament sobre l'incendi d'Horta de Sant Joan, en el qual van morir cinc companys dels declarants.

Els responsables dels Grups de Recolzament d'Actuacions Forestals (GRAF) van llançar un dur al·legat de rebuig de la politització i la capitalització electoralista en què s'ha acabat convertint la investigació d'aquest incendi. Els cinc compareixents van denunciar que les filtracions de vídeos i gravacions d'àudio del sumari violen «totes les fronteres del respecte i la dignitat».

Tal com va passar en la comis-

sió del 11-M, han hagut de ser les víctimes o els companys o familiars de les víctimes els que han hagut de posar un límit a la rendibilització política dels morts. Els bombers que van comparèixer ahir dirigien la seva mirada més aviat cap als bancs de l'oposició quan llançaven els seus retrets, però la veritat és que cap partit està lliure del pecat de la manipulació política dels sentiments o de les tràgiques conseqüències d'un accident.

Ara es polititza l'incendi dels Ports com abans es van polititzar el de Guadalajara (11 morts) o altres. En aquest cas, són CiU, el PP i Ciutadans, els partits de l'oposició, els que utilitzen l'incendi contra el tripartit, però anteriorment els socialistes també havien denunciat el Govern de Jordi

Pujol després dels devastadors incendis del 1994. En el cas del foc de Guadalajara, ocorregut el 2005, amb Govern del PSOE a Madrid i a Castella-la Manxa, el PP es va dedicar a fons a polititzar aquella tragèdia. Aquesta utilització partidista és una pràctica estesa en la batalla política, però la seva freqüència no és excusa que eviti la seva condemna. Alguna vegada els polítics n'haurien d'aprendre, però ens temem que tampoc serà en aquesta ocasió quan ho facin.

Malgrat l'escepticisme que plana sobre els resultats de qualsevol comissió d'investigació, el Parlament té dret a esbrinar què va passar, però respectant els límits que ahir van fixar els experts compareixents. Per exemple: no se'ls pot criticar al mateix temps per relaxar-se i arriscar-se. El cap dels GRAF va posar en aquest sentit el dit a la llaga al demanar l'obertura d'un debat social sobre si cal jugar-se la vida per salvar una part del bosc o si no val la pena. Els polítics tenen aquí un bon tema de reflexió.

Un regal als talibans

Diessabte passat, el president de l'Afganistan, Hamid Karzai, va mostrar al Parlament una foto d'una nena de 8 anys que havia perdut 12 familiars en un atac de l'OTAN i va demanar a les forces internacionals que intentessin disminuir el nombre de víctimes civils. Amb prou feines havien passat 24 hores quan 27 civils que viatjaven en un comboi van perdre la vida durant una ofensiva aèria al ser confosos amb insurgents.

Quan, l'any passat, el general Stanley McChrystal es va fer càrrec de la direcció de la ISAF, la missió militar de l'OTAN a l'Afganistan, va anunciar un canvi d'estratègia. Va establir com a prioritat la protecció de la població i el reforç de la contrainsurgència. Per això va establir normes molt més estrictes sobre els atacs aeris, que fins llavors ha-

vien causat nombroses víctimes civils. El general sabia i sap que aquesta guerra només la pot guanyar amb el suport de la població civil i que per aconseguir aquest suport fa falta que els afganesos es puguin sentir segurs. Si no és així, els talibans –els moderats, si és que n'hi ha, i els altres– guanyaran la partida.

L'atac de diumenge, com el de Kunduz del setembre passat, en què més de 140 afganesos van perdre la vida, és el millor regal que se'ls pot fer als talibans. L'evidència que les forces internacionals no són capaces de protegir ni donar seguretat als civils genera desconfiança i rebuig, i a més a més obre un greu interrogant sobre el resultat d'aquesta guerra. Mentre els afganesos siguin víctimes tant dels talibans com dels que els han d'alliberar, les estratègies de l'OTAN, l'anterior a l'arribada de McChrystal i l'actual, estan abocades al fracàs.

Revista de premsa

La UE, obligada a treure Grècia del destret

Joschka Fischer
Exministre alemany d'Afers Estrangers

SÜDDEUTSCHE ZEITUNG ▶ «La UE no pot permetre que Grècia caigui en bancarrota o que quedi en mans de l'FMI; l'haurà d'ajudar per sanjar-se i refer-se. Perquè Grècia no és l'únic candidat oscil·lant a l'eurozona; Portugal, Espanya i Itàlia probablement serien els pròxims a ser atacats pels mercats financers. Però en aquest cas l'euro correria perill de fracassar i per primera vegada en la història estaria en perill tot el projecte d'integració europea». [Article de Joschka Fischer]

Holanda ha defraudat l'OTAN

Jan Peter Balkenende
Primer ministre dimissionari d'Holanda

DE VOLKSKRANT ▶ «Una cosa és indiscutible després de la caiguda del Govern Balkenende-4: les tropes holandeses a la província afganesa d'Uruzgan es retiraran a finals d'any malgrat les moltes peticions de l'OTAN i del president Obama. La bona reputació que Holanda s'havia guanyat a l'Aliança es veurà afectada. Cap país pot ser obligat a quedar-se a l'Afganistan durant anys, però en aquest cas l'OTAN té motius per sentir-se defraudada». [Editorial]

Sempre ens quedarà el líder de CCOO

Ana R. Cañil
Periodista

PÚBLICO ▶ «Sort en tenim de [Ignacio Fernández] Toxo. És el murmuri de molts polítics, economistes i periodistes que cobreixen els flancs de la situació econòmica (...) El líder de CCOO s'ha convertit en una de les poques veus que té propostes viables, de sentit comú (...), sempre deixa una porta entreoberta per poder consensuar (...) Ara només falta que el sindicalista sàpiga mantenir a ratlla els símptomes de gelosia entre els seus amics d'UGT». [Article d'Ana R. Cañil]

Els dies vençuts

JOAN BARRIL

País de cargols

Quan les coses van malament, hi ha una tendència a buscar abans els culpables que les solucions. Ens van advertir del desastre, en vam buscar els culpables i ara, amb el pas del temps, resulta gairebé que els culpables no són els bancs ni l'avidesa del dòlar bancari americà o britànic. Ara l'únic cert és que els culpables vam ser nosaltres. Ja se sap: ¿què signifiquen totes aquestes ganes desafortunades de cobrar les pensions per les quals durant tants anys

vam cotitzar? Els culpables som nosaltres, perquè vam acceptar la hipoteca que magnànimament ens van donar els pobres bancs. ¿A què vénen ara aquests laments? Més encara, ¿per què posem aquesta cara de mal humor quan ens cau a sobre un ERO que ens despataxa de la feina? ¿Tan egoistes som que ens preocupa més el nostre lloc de treball que el de l'executiu que farà el possible per rellotar l'empresa a costa de la massa salarial?

La veritat és que les crisis sempre acaben fonamentades en la ignorància dels treballadors i en la seva pròpia debilitat econòmica. És en aquestes circumstàncies quan la gent acut a l'inútil llenguatge de la protesta i reclama que altres de més savis ocupin d'una vegada el Govern que no els va salvar del desastre. Però llavors arriba la gran sorpresa: ¿on són els savis? ¿Qui s'ha emportat les ments preclares en què podíem confiar? O, com deia aquell acudit en què un caminant es queda penjat d'una fràgil branca sobre un precipici i resa per si hi ha algú que

el pugui socórrer. Llavors no triga a arribar la veu de Déu, que el comina a saltar, ja que uns àngels el portaran suaument fins a terra. El caminant diu que moltes gràcies, però continua preguntant: «¿Hi ha algú més?».

Un dels danys col·laterals d'aquesta crisi és precisament l'evidència que potser no hi ha ningú més. Els savis providencials han desaparegut. Els grans teòrics de la cosa econòmica es reserven per acudir als fóruns internacionals i competir en les profecies més agosarades. Els governs ja no són els governs dels millors, potser perquè un dels símptomes del que és òptim no és fer un pas endavant, sinó més aviat quedar-se a casa i camuflar-se en el silenci.

I aquesta tendència s'està estenent. Ja no són únicament els savis els que emigren. Qualsevol de nosaltres comença a considerar que res del que puguem dir o escriure tindrà la més mínima importància. Discrepar no està ben considerat. Quan es presenta l'oportunitat

TOÑO VEGA

d'un debat, una bona part dels debatents es limiten a callar i a atorgar. Els primers de la classe solen refugiar-se a les seves torres d'un marfil corcat. Després de tants anys de pensar en la vida real, en el millor dels casos dediquen les seves habilitats literàries a la novel·la, o bé a formar part de discrets consells d'administració que satisfan amb generoses dietes la seva presència.

La quimera ja no és rendible. Com tampoc ho és el coneixement mutu. Deu ser que potser ja no tenim ganes de conèixer ningú més. Fugim de nosaltres mateixos i els salons s'omplen de nouvinguts que han après a somriure per als fotògrafs. Mentrestant, intellectuals, gent lúcida, antics gestors, es refugien en les seves petxines de cargol i es resignen a acceptar que, si el món ha d'anar pitjor, que sigui sense la seva col·laboració. El nostre món s'ha omplert de Bartlebs, aquell escriptor de Melville que, davant la necessitat d'una feina, deia: «Preferiria no fer-ho». I els que protesten, aquí els tenim. Més orfes que mai. ≡